

18 FINO DE OPLATKA

Ĉirkaŭ la tria matene rimarkis policisto Krejĉík, ke en panvendejo en Neklan-strato, numero 17, estas duonlevita rolkurteno. Li sonorogis ĉe la dompordisto, kaj kvankam ne plu en deĵoro, li ekrigardis sub la rolkurtenon, ĉu eble iu estas en la butiko. Tiumomente pafiĝis el la butiko homo, pafis de unumetra distanco en ventron de Krejĉík kaj fuĝis.

Policisto Bartoš, tiutempe patrolanta laŭ reglamento en Jeroným-strato, aŭdis la pafon kaj ekkuris laŭ la direkto. Sur angulo de Neklan-strato li preskaŭ karambolis kun kuranta homo; sed antaŭ ol li povis diri "Halt!", knalis pafon kaj policisto Bartoš sinkopis, pafita en la abdomenon. La strato vekiĝis pro stridado de polic-fajfiloj; trote alvenadis patroloj el la tuta distrikto, el komisarejo alkuris tri viroj dumvoje butonumante la jakojn, post kelkaj minutoj albruis motorciklo el la direkto kaj el ĝi elsaltis polic-oficiro; en tiu momento policisto Bartoš estis jam morta kaj Krejĉík agonias, premante la ventron.

Ĝis la mateno oni arestis proksimume dudek homojn; oni arestadis trafemaltrafe, ĉar la murdinton neniu vidis; unuflanke policistoj iel devis venĝi morton de siaj du kolegoj, aliflanke oni tion kutime faras: oni kalkulas kun tio, ke iu el la arestitoj hazarde perfidos. En la direkto oni pridemandadis seninterrompe la tutan tagon kaj tutan nokton; palaj kaj elĉerpitaj notoraj krimuloj tordiĝis sur streĉilo de senfinaj enketadoj, sed ankoraŭ pli ili tremis antaŭ tio, kiam post la enketado prenos ilin kelkaj policistoj inter sin; ĉar en ĉiuj anoj de la polico tempestis sombra kaj terura furiozo.

Murdinto de policisto Bartoš interrompis la certagradan familiaran rilaton, kiu ekzistas inter profesia policisto kaj profesia krimulo; se li nur pafus, bone! sed pafi en la ventron, tion oni faras eĉ ne al bestoj. La sekvintan nokton, antaŭ mateniĝo sciis jam ĉiuj policistoj ĝis lasta periferio, ke tion faris Oplatka.

18 OPLATKŬV KONEC

K tretiĉi hodinĉe rano shledal civilnĉi strážnĉik Krejĉík, že v pekařskĉem krámu v Neklanovĉe ulici, ĉp. 17, je napolo vyzdvĉizen závĉš. Zazvonil tedy na domovníka, a třebaže uŹ nemĉel sluŹbu, nahlĉdl pod závĉš, není-li snad někdo v krámĉ. V tom okamŹiku vyrazil z krámu ĉlovĉk, na pŹl kroku střelil Krejĉíka do břicha a dal se na útĉk.

Strážnĉik Bartoš, který v tu dobu podle předpisu patroloval v Jeronýmovĉe ulici, slyšel výstřel a rozbĉhl se tím směrem. Na rohu Neklanovy ulice div nevrazil do běŹícího ĉlovĉka; ale dřĉve než mohl říci "StŹj!", třeškla rána a strážnĉik Bartoš se zhroutil střelen do života. Ulice se probudila jeĉením policejnĉích pířřalek; poklusem se sbĉhaly patroly z celĉho rajónu, z komisařství přĉběhli tře muŹi cestou si zapĉnájĉce kabáty, za pár minut přihrĉela motorka z ředitelství a z ní vyskoĉil policejnĉí dŹstojnĉik; v tu chvíli uŹ strážnĉik Bartoš byl mrtev a Krejĉík umíral, drže se za břicho.

Do rána bylo provedeno asi dvacet zatĉení; zatýkalo se naslepo, protože vraha nikdo nevidĉl; ale jednak strážnĉici museli nějak pomstĉit smrt dvou svĉých lidí, jednak se to tak obyĉejně dělá: poĉítá se s tím, že některý ze zatĉených náhodou kápne boŹskou. Na direkci se vyslyĉhalo nepřetrŹitĉ po celý den a celou noc; bledĉi a umořenĉi notoriĉtĉi zloĉinci se svĉjeli na skřipci nekoneĉných výsleĉhŹ, ale jeřřtĉ vĉc se třeřli před tím, aŹ je po výsleĉhu vezme pár strážnĉíkŹ mezi sebe; neboť ve všech lidech od policie bouřila temná a strařná zuřivost.

Vrah strážnĉika Bartoše přerušil ten jistý familiérnĉi pomĉr, který je mezi strážnĉikem z povolání a zloĉincem z povolání; kdyby jen střeřel, budiŹ, ale střeřlet do břicha, to se nedĉlá ani zvĉřatŹm. Druhé noci k ránu uŹ věděřli všĉichni strážnĉici aŹ na poslední perifĉrii, že to udĉlal Oplatka.

Perfidis tion unu el la arestitoj: jes, Valta diris, ke Oplatka likvidis ambaŭ policistojn en Neklan-strato kaj ke li senvivigos ankoraŭ pluajn; ke tio estas por li indiferenta, ĉar li havas ftizon.

Bone, do Oplatka. Ankoraŭ en la sama nokto estis arestita Valta, poste amatino de Oplatka kaj tri kompluloj el bando de Oplatka; sed neniuj povis aŭ volis diri, kie Oplatka troviĝas. Kio da policistoj kaj kaŝpolicistoj estis senditaj post lin, estas alia afero; sed krome ĉiu policisto, post deĵoro, apenaŭ eltrinkinte hejme kafaĉon kaj duondirinte ion al sia edzino, foriris kaj proprainiciate iris serĉi Oplatka'n. Memkomprene, Oplatka'n konas ĉiu; ja li estas tiu verda nano kun la maldika kolo.

Ĉirkaŭ la deknua nokte policisto Vrzal, reveninta je la naŭa el deĵoro, vestis sin civile kaj dirinte al sia edzino, ke li volas iom promeni, renkontis apud Paradiza Ĝardeno magrulon moviĝanta iel en ombro. Policisto Vrzal, kvankam neaperta kaj ekster deĵoro, iris rigardi lin de pli proksime; sed kiam li estis de li tri paŝojn, tiu palpis en poŝon, pafis je Vrzal, trafis lian ventron kaj ekkuris.

Policisto Vrzal tenante sian ventron ekkuris post lin; post ĉirkaŭ cent paŝoj li rulfalis; sed tiam jam eksonis polic-fajfiloj kaj kelkaj viroj kuris post la fuĝantan ombron. En proksimo de Rieger-parko knalis kelkaj pafoj; kvaronhoron poste kelkaj aŭtoj superplenaj de policistoj rapidegis al supra parto de Žižkov kaj kvar-kvin membraj patroloj traserĉadis novkonstruaĵojn de ĉi tiu urboparto.

Ĉirkaŭ la unua nokte knalis pafoj post Olšany-lageto; iu kuranto pafis junulon revenantan de sia amatino el Vackov, sed ne trafis lin. Je la dua fermis kordonon de policistoj Jud-Fornojn, kaj paŝ' post paŝo striktiĝis. Komenciĝis nebulpluvi.

En la matena horo venis informo, ke iu post Malešice pafis je akcizisto, kiu tie postenis; la akcizisto ja ekkuris post lin, sed poste saĝe diris al si, ke tio ne rilatas lin. Evidentis, ke Oplatka eskapis en kampojn.

Utrosil to jeden ze zatčených: Jo, Valta řek, že Oplatka voddělal ty dva v Neklance a že jich vodkrouhne víc; jemu že to je jedno, protože má souhotě.

Dobrá, tedy Oplatka. Ještě té noci byl zatčen Valta, potom Oplatkova milenka a tři mládenci z Oplatkovy party; ale nikdo nemohl nebo nechtěl říci, kde se Oplatka zdržuje. Kolik strážníků a tajných bylo posláno za Oplatkou, to je jiná věc; ale krom toho každý strážník, když měl po službě, sotva vypil doma tu bryndu a něco zabručel ke své ženě, sebral se a šel na svou pěst hledat Oplatku. Bodejť, Oplatku zná každý; to je přece ten zelený skrček s tím tenkým krkem.

K jedenácté hodině v noci strážník Vrzal, který se v devět vrátil ze služby, hodil se do civilu a řekl ženě, že se jde jen tak okouknout na ulici, potkal u Rajské zahrady človíčka, který se jaksi držel ve stínu. Strážník Vrzal, třebaže neozbrojen a mimo službu, se šel na něho trochu blíž podívat; ale když byl od něho na tři kroky, sáhl ten človíček do kapsy, střelil Vrzala do břicha a dal se na útěk.

Strážník Vrzal se chytil za břicho a rozběhl se za ním; po stu krocích se zhroutil; ale to už zahvízdaly policejní píšťalky a několik mužů běželo za prchajícím stínem. Za Riegrovými sady padlo pár výstřelů; čtvrt hodiny nato se několik aut ověšených strážníky hnalo do hořeního Žižkova a hlídky čtyř nebo pěti mužů prolézaly novostavby té čtvrti.

K jedné hodině třeskl výstřel za Olšanským rybníkem; kdosi běžící střelil po mládenci, který se vracel od svého děvčete z Vackova, ale netrefil ho. O druhé hodině uzavíral řetěz strážníků a detektivů Židovské pece a krok za krokem se stahoval. Počalo sychravě pršet.

K ránu došla zpráva, že někdo za Malešicemi střelil po financovi, který tam měl svůj post; financ se sice za ním rozběhl, ale pak si moudře řekl, že to není jeho věc. Bylo zřejmo, že Oplatka vyklouzl do polí.

Proksimume sesdek viroj en kaskoj kaj bulĉapeloj revenis de Jud-Fornoj, pluvmalsekaj kaj senpove furiozaj, ke eĉ plori ili emis. Damne, tio furiozigas! Tri homojn de la polico likvidis tiu kanajlo, Bartoš'on, Krejčík'on kaj Vrzal'on, kaj nun li kuras rekte en manojn de ĝendarmoj! Ni havas rajton je li, opiniis uniformitaj policistoj kaj tiuj en civilo, kaj nun ni devas tiun nanon, tiun fian Oplatka cedi al ĝendarmoj! Aŭskultu, se li pafmortigis niajn homojn, tio estas do nia afero, ĉu? Ĝendarmoj ne miksiĝu en nian aferon; ili nur baru al li vojon, por ke li devu reveni en Pragon.

La tutan tagon malvarme nebulis; vespere dum krepuskiĝo iris ĝendarmo Mrázek el Čerčany, kie li aĉetis al si pilon por radio-aparato, al Pyšely; li estis sen armilo kaj fajfis al si. Tiel irante, li vidas iri renkonte al si negrandan ulon; ne grave, sed la ulo haltis kvazaŭ hezitante. Kiu li estas, diris al si Mrázek, kaj tiumomente li jam vidis ekflagri flameton kaj rulfalis, manpremanante la flankon.

Ankoraŭ tiuvespere, kompreneble, estis alarmita la ĝendarmaro el la tuta distrikto. "Aŭskultu, Mrázek," diris al la mortanto kapitano Honzátko, "ne zorgu pri tio; honorvorton, tiun kanajlon ni kaptos. Li estas Oplatka, kaj mi riskas venenon, ke li volas trabatiĝi al Soběslav, ĉar tie li naskiĝis. Diablo scias, kial tiuj kanajloj, kiam ilia kolo estas riskata, migras hejmen. Nu, Venceslao, donu al mi la manon; mi promesas al vi, ke lin ni likvidos, ĝi kostu nin kion ajn." Venceslao Mrázek provis rideti; li pensis ja pri siaj tri infanoj, sed poste li imagis, kiel de ĉiuj flankoj alvenas ĝendarmoj ... eble ankaŭ Toman el Černý Kostelec ... Závada el Votice iros certe ... Rousek el Sázava ankaŭ, kamaradoj, kamaradoj... Kia beleco, pensis Venceslao Mrázek, tiom da ĝendarmoj kune!

Ĉe tio Mrázek ridetis lastfoje; kio poste estis, estis kruelaj turmentoj. Sed tiunokte okazis, ke ĉefĝendarmo Závada el Votice havis ideon trarigardi noktan trajnon al Benešov; kiu scias, eble tie sidas Oplatka; damne, ĉu li aŭdacus en la trajnon?

Na ŝedesát mužů v přilbách i v buřinkách se vracelo od Židovských pecí, promoklí a bezmocně rozlícení, že jim bylo až do breku. Hergot, není-li tohle k vzteku! Tři lidi od policie ten lump oddělal, Bartoše, Krejčíka a Vrzala, a teď běží přímo do rukou četníkům! My máme na něj právo, mínila policie v uniformách i v civilu, a teď musíme toho skrčka, toho mizerného Oplatku, nechat četníkům! Poslouchejte, když nás odstřeloval, tak je to naše věc, ne? Ať se nám do toho žandáři nepletou; měli by mu jen zastoupit cestu, aby se musel vrátit do Prahy.

Celý den studeně mžilo; večer za soumraku šel četník Mrázek z Čerčan, kde si kupoval baterku do rádia, do Pyšely; byl beze zbraně a pískal si. Když tak jde, vidí proti sobě jít pomenšího človíčka; na tom nic není, ale človíček se zastavil, jako by váhal. Kterýpak to je, řekl si četník Mrázek, a vtom už viděl šlehnout plamínek a svalil se, drže se rukou za bok.

Ještě toho večera bylo, to se rozumí, alarmováno četnictvo z celého okresu. "Poslouchej, Mrázku," řekl umírajícímu četnický kapitán Honzátko, "nic si z toho nedělej; čestné slovo, že toho lumpa dostaneme. Je to ten Oplatka, a já na to vezmu jed, že se chce protlouct k Soběslavi, protože se tam narodil. Čertví, proč se ti chlapi, když už jim jde o krk, táhnou k domovu. No tak, Václave, podej mi ruku; já ti slibuju, že ho odkráglujem, kdyby nás to mělo nevímco stát."

Václav Mrázek se pokusil o úsměv; myslel sice na své tři děti, ale pak si představil, jak ze všech stran se stahují četníci... snad i Toman z Černého Kostelce... votický Závada půjde jistě... sázavský Rousek taky, kamarádi, kamarádi... To bude krása, myslel Václav Mrázek, tolik četníků pohromadě!

Tehdy se Mrázek usmíval naposledy; co bylo pak, byla už jen nelidská muka. Ale té noci se stalo tohle, že votického strážmistra Závadu napadlo prohlédnout noční vlak od Benešova; kdopak ví, třeba tam sedí ten Oplatka; kruci, že by si troufal do vlaku?

En la vagonoj lumetis lampetoj, homoj dormetis sur benkoj kaŭrante kiel lacaj bestoj. Ĉefĝendarmo Závada trairante la vagonojn pensis, diablo ekkonu homon, kiun mi neniam vidis! Tiam paŝon antaŭ li eksaltis junulo kun ĉapelo profunde surfrunte, ekknalis pafo, kaj pli frue ol povis la ĉefĝendarmo en la mallarĝa koridoro deŝultrigi fusilon, estis la hometo, svinganta revolveron, for el vagono. Ĉefĝendarmo Závada havis nur tempon ekkrii: "Sekvu lin, post kio li falis sur la vizaĝon en koridoro de la vagono.

Dume la junulo elsaltis el la vagono kaj kuris al ŝarĝvagonoj. Tie iris kun lucerneto fervojisto Hrůša kaj diris al si, nu, post forveturo de la dudekseso mi kuŝiĝos en lamparejo. Tiumomente kuris kontraŭ lin homo. La maljuna Hrůša senvorte baris al li vojon, laŭ ia vira instinkto. Poste li vidis ian ekflagron kaj ĉio for; ankoraŭ la dudekseso ne forveturis kaj maljuna Hrůša jam kuŝis en lamparejo, sed sur trabo, kaj fervojistoj venadis lin rigardi adiaŭante lin.

Kelkaj anhelantaj viroj ekkuris post la fuĝantan ombron, sed estis jam malfrue; versimile trans reloj li atingis jam la kampojn. Sed de ĉi tie, de la tremlumanta stacidomo, el tiu aro da timigitaj homoj disflugis vastronde tra la ĉirkaŭaĵo, kaŭranta en aŭtuna dormetado, sovaĝa paniko. La homoj enpremiĝis en siajn dometojn kaj apenaŭ kuraĝis antaŭ pordon. Onidire tie aŭ aliloke iu vidis nekonatan kaj sovaĝe aspektantan homon; li estis longa kaj magra, aŭ negranda en ledjako; poŝtisto vidis iun kaŝanta sin post arbo; iu sur ŝoseo gestis je koĉero Lebeda, ke li haltu, sed Lebeda vipklakis la ĉevalojn kaj malaperis. Efektive okazis, ke iu singultanta pro laco haltigis lernejinan kaj elŝiris de li ligaĵon kun pantranĉaĵo. "Donu," stertoris tiu homo kaj forkuris kun la pano. De tiu momento la vilaĝoj rigne fermiĝis kaj apenaŭ spiris pro hororo; apenaŭ oni kuraĝis alpremi nazon al fenestrovitro kaj suspekto observi la grizan kaj senhoman regionon.

Sed samtempe disvolviĝis alia, alcentra movo. Tra ĉiu vojo po unu, po du alvenadis ĝendarmoj; dioscias, de kie tiom da ili venis.

Ve vagonech blikala světélka, lidé dřímali na lavicích schouleni jako unavená zvířata. Strážmistr Závada procházel vagóny a myslel si, čert aby poznal člověka, kterého jsem jakživ neviděl! Vtom na krok od něho vyskočil mládenec s kloboukem do očí, praskla rána, a dřív než mohl strážmistr na úzké chodbičce strhnout pušku z ramene, byl človíček mávající revolverem z vozu venku. Strážmistr Závada měl ještě čas křiknout "Za ním!", načež se složil v chodbě vagónu na tvář.

Zatím ten mládenec vyskočil z vozu a běžel k nákladním vagónům. Tam šel s lucerničkou železničář Hrůša a říkal si, no, až odjede šestadvacítka, půjdu si do lampárny lehnout. Vtom běžel proti němu člověk. Děda Hrůša neřekl ani švec a skočil mu do cesty; to už je takový mužský instinkt. Pak ještě viděl takové šlehnutí, a dost; ani šestadvacítka neodjela, a děda Hrůša už ležel v lampárně, ale na prkně, a železničáři se na něho chodili dívat smekajíce.

Několik supějících mužů se sice rozběhlo za prchajícím stínem, ale bylo už pozdě; nejspíš se už dostal po kolejích do polí. Ale odtud, z toho blikajícího nádraží, z toho houfce poplašených lidí se rozletěla širokým kruhem po kraji, stočeném v podzimní dřímotě, divá panika. Lidé se vtiskli do svých chalup a stěží si troufali na zápraží. Povídalo se, že tuhle a tamhle někdo viděl neznámého a divoce vypadajícího člověka; byl takový dlouhý a hubený, nebo takový menší v koženém kabátě; pošťák viděl, jak se někdo schovává za stromem; na kočího Lebedu někdo na silnici kýval, aby zastavil, ale Lebeda práskl do koní a ujel. Skutečně se stalo to, že kdosi vzlykající únavou zastavil dítě, které šlo do školy, a vytrhl mu uzlíček s krajícem chleba. "Dej sem," zachroptěl ten člověk a dal se s krajícem na útěk. Od té chvíle se vesnice zavřely na závoru a sotva dýchaly hrůzou; jen taktak, že se odvážily přitisknout nos k okenní tabulce a podezřívě vyhlížet do šedivého a liduprázdného kraje.

Ale současně se rozvíjel druhý, soustředný pohyb. Všemi cestami po jednom po dvou přicházeli četníci; bůhví, kde se jich tolik nabralo.

"Sakre, homo," ekkriegis kapitano Honzátko je ĝendarmo el Ĉáslav, "kion vi volas ĉi tie? Kiu sendis vin ĉi tien? Ĉu vi opinias, ke mi bezonas kontraŭ unu kanajlo ĝendarmojn el la tuta Bohemio? He?"

La ĝendarmo el Ĉáslav demetis kaskon kaj gratfrotis embarase la nukon. "Sciu, sinjoro kapitano," li diris petrigarde, "tiu Závada estis mia amiko... tion mi ne povas fari, ne ĉeesti, jes." "Darnaj uloj," tondris la kapitano, "tion ĉiu diras al mi. Ĉi tien jam venis ĉirkaŭ kvindek ĝendarmoj sen ordono, kion mi faru kun vi?" Kapitano Honzátko furioze mordis la lipharojn. "Bone, okupu la ŝoseon de tiu vojkruciĝo ĝis arbaro; diru al Voldřich el Benešov, ke vi venas lin anstataŭi."

"Neeble," opiniis rezoneme la ĝendarmo el Ĉáslav. "Sinjoro kapitano, tiu Voldřich tusos je la anstataŭo, jes, kompreneble. Prefere mi prenu la arbaron de la rando ĝis la alia vojo - kiu tie estas? "Semerád el Veselka," murmuris la kapitano. "Aŭskultu, vi Ĉáslavano, memoru: je mia respondeco pafu la unua, se vi iun ekvidos. Neniajn ceremoniojn, ĉu vi komprenas? Ne plu mi lasos paflikvidi miajn homojn. Do ek!"

Poste venis la staciestro. "Sinjoro kapitano," li diris, "denove alvenis tridek." - "Kiuj tridek?" ekvortis la kapitano. "Nu, diris la staciestro, "nature fervojistoj. Sciu, pro tiu Hruša. Li estis unu el ni, kaj tial ili venis disponigi sin al vi -" "Resendu ilin," ekkriis la kapitano, "ĉi tie mi bezonas neniujn civilulojn!" La staciestro embarase piedumis. "Rigardu, sinjoro kapitano," li opiniis kvietige, "ili veturis ĉi tien eĉ el Prago kaj Mezimostí. Estas bone, se ili estas tiel solidaraj. Sciu, je tio ili ne rezignos, kiam Oplatka mortigis unun el ili. Ian rajton je tio ili havas. Nu, sinjoro kapitano, faru al ili la ĝojon kaj kunprenu ilin." Kapitano Honzátko incitite grumblis, ke oni lasu lin trankvila. Dum la tago la vasta rondo lante estis fermiĝanta. Posttagmeze telefonis la plej proksima garnizona komandejo, ĉu eble necesas soldata helpo. "Ne," bruskis la kapitano malĝentile, "tio estas nia afero, komprenite?"

"Hergot, ĉloveĉe," zaŭval kapitan Honzátko na četníka z Čáslavi, "co tu chcete? Kdo vás sem poslal? Copak si myslíte, že potřebuju na jednoho lumpa četníky z celých Čech? He?"

Četník z Čáslavi si sundal přilbu a drbal se rozpačitě v týle. "Víte, pane kapitáne," řekl s prosebným pohledem, "on ten Závada byl můj kamarád... já mu to nemůžu udělat, abych při tom nebyl, že jo." "Zatracení chlapi," burácel kapitan, "tohle mně říká každý! Už mně sem přišlo na padesát četníků bez rozkazu, co mám s vámi dělat?" Kapitan Honzátko si hryzal vztekle kníry. "Dobrá, budete mít silnici tady od té křižovatky k lesu; řekněte benešovskému Voldřichovi, že ho jdete vystřídat."

"To nepůjde," mýnil rozvážně četník z Čáslavi. "Pane kapitáne, on se mně ten Voldřich na vystřídání vykašle, že jo, to se rozumí. Spíš abych vzal ten les od kraje k té druhé cestě - kdo tam je?" "Semerád z Veselky," bručel kapitan. "Poslouchejte, vy Čáslaváku, pamatujte si: na mou odpovědnost budete střílet první, kdybyste někoho viděl. Žádné cavyky, rozumíte? Já už si nenechám odstřelovat své lidi. Tak marš!"

Potom přišel přednosta stanice. "Pane kapitáne," řekl, "tak zas jich přijelo třicet." "Koho třicet?" vyhrkl kapitan. "No," řekl přednosta stanice, "přece železničářů. Víte, skrz toho Hrušu. On to byl náš člověk, a tak oni se vám přišli nabídnout -" "Pošlete je zpátky," rozkřikl se kapitan, "já tady nepotřebuju žádné civilisty!" Přednosta stanice nejistě přešlapoval. "Koukněte se, pane kapitáne," mýnil chlácholivě, "oni sem jeli až z Prahy a z Mezimostí. Ono je dobře, když tak spolu drží. Víte, to oni si zas nedají vzít, když ten Oplatka zabil jednoho z nich. Jaksi právo na to mají. No tak, pane kapitáne, udělejte jim tu radost a vemte je s sebou!" Kapitan Honzátko podrážděně vrčel, aby mu dali svatý pokoj.

Během dne se široký kruh pomalu stahoval. Odpoledne telefonovalo nejbližší posádkové velitelství, je-li snad zapotřebí vojenské posily. "Ne," utrl se kapitan neuctivě, "to je naše věc, rozumíte?"

Dume alveturis kaŝpolicistoj el Prago; ege ili kverelis kun la supera ĉefĝendarmo, kiu rekte el la stacidomo volis ilin revenigi. "Kio," furiozis inspektoro Holub, "nin vi volas forsendi? Li mortigis niajn tri homojn kaj al vi nur du, vi skabiuloj! Nia rajto je li estas pli granda ol la via, vi orkapuloj!"

Apenaŭ oni sukcesis forigi ĉi tiun konflikton, eksplodis nova je la alia flanko de la rondo, inter ĝendarmoj kaj arbar-gardistoj. "For de ĉi tie," furiozis la ĝendarmoj, "ĉi tio ne estas leporĉasado!" "Nur kiam la puloj havos dentojn," diris la arbar-gardistoj, "tio estas niaj arbaroj, kaj ĉi tie ni rajtas iradi, komprenite?" - "Estu prudentaj, homoj," intervenis Rousek el Sázava, "tio estas nia afero, kaj neniuj enmiksiĝu." - "Onirakonte," diris la arbargardistoj. "Tiu infano, de kiu la ulo prenis la panon, estas nome knabino de la arbar-gardisto el Hůrka. Tion ni ne povas nur tiel lasi, kaj sufiĉe!"

Tiuvespere la rondo estis fermita; kiam krepuskiĝis, aŭdeblis raŭka spirado de viroj dekstre kaj maldekstre kaj ŝmacpaŝoj en la ŝmirmola plugaĵo. "Haltu," sonis mallaŭte de viro al viro. "Ne moviĝu!" Estis spirraba kaj horora silento; nur de temp' al tempo ekbruetis seka folio en la mallumo meze de la rondo aŭ susuris nebulpluvo; nur de temp' al tempo ŝmace aŭdiĝis paŝo de piedumanta viro aŭ io metale klakis; eble rimeno aŭ fusilo.

Ĉirkaŭ la noktomezo iu en la mallumo ekkriegis "Halt!" kaj ekpafis; tiumomente io strange pelmelis, knalis konfuze proksimume tridek pafoj el fusiloj, ĉiuj ekkuris tiudirekten; sed jam denove la aliaj kriis "Retiriĝu! Nek paŝon plu!" Iel ĉio reordiĝis, la rondo denove fermiĝis; sed nur nun ĉiuj plene konsciiĝis, ke en la mallumo antaŭ ili kaŝiĝas persekutata kaj perdita homo, embuskanta por freneze ataki. Io kiel neretenebla tremo transiris de viro al viro; iam eksusuris peza guto, kvazaŭ ia ŝteliro. Dio, se oni jam povus vidi! Jesuo Kristo, se estus jam lumo!

Nebulo komencis heliĝi. Oni povis distingi konturojn de la plej proksima viro kaj miri, ke tiom proksime estis unu al la alia.

Zatím dojeli tajní z Prahy; strašně se pohádali s vrchním četnickým strážmistrem, který je rovnou z nádraží posílal zpátky. "Cože," rozzuřil se inspektor Holub, "nás chcete posílat pryč? Nám zabil tři lidi a vám jenom dva, vy svrabaři! My máme na něj větší právo než vy, vy zlatohlavové!"

Sotva se podařilo srovnat tento konflikt, vypukl nový na druhé straně kruhu, mezi četníky a hajnými. "Jděte nám odtud," vztekali se četníci, "tohle není hon na zajíce!" "Až naprší," pravili hajní, "tohle jsou naše lesy, a tady my máme právo chodit, víme?" "Mějte rozum, lidi," urovnával to sázavský Rousek, "to je naše věc, a do toho ať se nám nikdo neplete." – "Povídali," pravili hajní. "To dítě, co mu ten chlap vzal chleba, je tamhle hajného z Hůrky d'ouče. To my tak nemůžeme nechat, a basta!" Toho večera byl kruh uzavřen; když se setmělo, slyšel muž chraptivý dech muže po své pravé i levé straně a mlaskání kroků v mazlavé oranici. "Stát," letělo tiše od muže k muži. "Nehýbat se!" Bylo těžké a hrozné ticho; jen chvílemi zaharašilo suché listí v té tmě uprostřed kruhu nebo zašuměla mživá přeprška; jen chvílemi mlaskl krok přešlapujícího muže nebo něco kovově cvaklo, snad řemení či puška.

K půlnoci někdo v té tmě zařval "Stůj!" a vystřelil; v ten okamžik se to semlelo tak nějak divně, padlo zmateně asi třicet ran z pušek, všichni se rozběhli v tu stranu; ale vtom zase jiní křičeli "Zpátky! Nikdo ani krok!" Jakžtakž se to urovnalo, kruh se uzavřel znovu; ale teprve teď si všichni plně uvědomili, že v té tmě před nimi se skrývá uštvaný a ztracený člověk, číhající, aby vyrazil v šíleném útoku. Così jako nezadržitelný třas běželo od muže k muži; někdy zašustila těžká kápěj, jako by to byl pokradmý krok. Bože, kdyby už bylo vidět! Ježíšikriste, kdyby už bylo světlo!

Začalo mlhavě svítat. Muž rozpoznával obrysy nejbližšího muže, divě se, že byl tak blízko člověku.

Meze de la homĉeno konturiĝis densa arbusto aŭ bosko (ĝi estis rifuĝejo de leporoj), sed tie estis iel silente, ia absoluta silento - Kapitano Honzátko febre tiris siajn lipharojn: damne, ĉu ni ankoraŭ atendu, aŭ - "Mi tien iros," murmuris inspektoro Holub; la kapitano eksnufis. "Iru vi tien," li turniĝis al la plej proksima ĝendarmo. Kvin homoj ĵetiĝis en la arbuston, estis aŭdebla krakado de rompataj branĉoj, kaj subite silento.

"Restu ĉi tie," ekkriis kapitano Honzátko al siaj homoj kaj iris lante al la vepro. Poste el la vepro elmergiĝis larĝa dorso de ĝendarmo ion tiranta, ian kaŭran korpon, kies piedojn portis arbar-gardisto kun rosmaraj lipharoj. Post ili trapuŝiĝis el la vepro kapitano Honzátko, morna kaj flava. "Metu lin ĉi tie," li ekraŭkis, frotis la frunton kaj ĉirkaŭrigardis kvazaŭ mirigite la hezitantan homĉenon, morniĝis ankoraŭ pli kaj ekkriis: "Kial vi gapas? Disiru!"

Iel embarase sporadis viro post viro al la eta, kvazaŭ kaŭriĝinta korpo sur kamplimo. Ĉi tiu do estis Oplatka; la magra mano eliĝanta el maniko, la eta, verda, de pluvo malseka vizaĝo sur maldika kolo - Miadio, kia malgranda peceto li estas, tiu kanajlo Oplatka! Jen, tie pafvundo en la dorso, tie eta vundo post la elstaranta orelo, kaj tie... Kvar, kvin, sep li ricevis! Kapitano Honzátko, genuinta ĉe la korpo leviĝis kaj deprimate kraĉtuis; poste li levis la okulojn necerte kaj preskaŭ timide - Jen staras longa, masiva fronto de ĝendarmoj, fusiloj surŝultre, supre brilantaj bajonetoj; dio, kiaj fortikaj uloj, kiel tankoj, kaj staras en perfekta vico kiel dum parado, ĉiu silenteganta - Aliflanke nigra aro da kaŝpolicistoj, korpulentaj, poŝoj ŝvelaj de revolvero; poste bluaj fervojistoj, negrandaj kaj persistemaj, poste verdaj arbar-gardistoj, tendenaj kaj barbaj longuloj, ruĝvizaĝaj kiel papriko - Ja ĝi estas kiel solena sepulto, ekpensis la kapitano; kadro kvazaŭ oni estus pafontaj salvon!

Kapitano Honzátko mordis siajn lipojn en la sensenca kaj bruldolora turmento. Tiu nano sur la tero, rigida kaj distaŭzita, pafofaligita malsana korniko, kaj tiom da ĉasistoj -

Uprostřed řetězu lidí se rýsovalo husté křoví nebo lesík (byl to zaječí remízek), ale bylo tam tak ticho, tak docela ticho – Kapitán Honzátko si tahal zimničně kníry: hergot, máme ještě čekat, nebo – “Já tam půjdu,” zahučel inspektor Holub; kapitán zafřkl nosem. “Jděte tam vy,” obrátil se na nejbližšího četníka. Pět lidí se vrhlo do křoví, bylo slyšet praskot lámaných větví, a najednou ticho.

“Zůstaňte tady,” křikl kapitán Honzátko na své lidi a šel pomalu k houští. Pak se vynořila z křoví široká záda četníka něco vlekoucího, nějaké schoulené tělo, jehož nohy nesl hajný s mrožím knírem. Za nimi se vydral z houští kapitán Honzátko, zachmuřený a žlutý. “Položte ho tady,” zachroptěl, přemnul si čelo, rozhlédl se jako udiven po tom váhajícím řetězu lidí, zamračil se ještě víc a křikl: “Co koukáte? Rozchod!”

Nějak rozpačitě trousil se muž za mužem k tomu drobnému, jakoby skrčenému tělu na mezi. Tohle tedy byl Oplatka; ta hubená ruka, čouhající z rukávu, ta drobná, zelená, deštěm oslizlá tvář na tenkém krčku – Propána, jaký ho je malinký kousíček, toho mizery Oplatky! Hele, tady má vstřel v zádech, tady malou ránu za odstávajícím uchem, a tady zas... Čtyři, pět, sedm jich dostal! Kapitán Honzátko, který klečel u toho těla, vstal a stísněně odchrchlával; pak zvedl nejistě a téměř plaše oči – Tady stojí dlouhá, masivní fronta četníků, pušky na ramenou, nahoře lesklé bodáky; bože, jací silní chlapi, jako tanky, a stojí ve vyrovnané řadě jako při paradě, nikdo ani nedutá – Z druhé strany černý hlouček tajných, takoví zavalití, kapsy napuchlé revolverem; pak modří železničáři, nevelcí a houževnatí, potom zelení hajní, čahouni šlašití a vousatí, tváří rudých jako paprika – Vždyť je to jako slavný funus, cuklo to v kapitánovi; takové karé, jako by měli salvu vystřelit!

Kapitán Honzátko se hryzl do rtů v nesmyslné a palčivé trýzni. Ten skrček na zemi, ztuhlý a rozčepýřený, sestřelená nemocná vrána, a tady tolik lovců –

"Sakre," kriis la kapitano, kunpremante la dentojn, "ĉu estas ĉi tie sako? Kovru la korpon!"

Ĉirkaŭ ducent viroj disiris ĉiudirekten; neniu parolis al la alia, nur grumblis pri malbonaj vojoj kaj ĉagrene respondadis ekscititajn demandojn, nu jes, li forlasis, kaj lasu nin ja trankvilaj! Ĝendarmo gardostaranta ĉe la kovrita korpo furioze bruskis la vilaĝajn gapantojn: "Kion vi volas ĉi tie? Ĉi tie nenio por la gapado! Nenio por vi!" Sur limo de distrikto kraĉis ĝendarmo Rousek el Sázava: "Fi! Homo, mi povas nur diri al vi, prefere mi volus malaperi de sur la tero. Sakre, se mi povus esti sola kontraŭ tiu Oplatka, ulo kontraŭ ulo!"

"Tak sakra," kriĉel kapitán zatínaje zuby, "není tu nějaký pytel? Zakrejte to tělo!"

Na dvě stě mužů se rozcházelo všemi směry; ani na sebe nemluvili, jen bručeli na špatné cesty a rozmrzele říkali na vzrušené dotazy, no jo, je po ňom, a dejte nám už pokoj! Četník, který zůstal na stráží nad tím zakrytým tělem, se utrhoval vztekle na venkovské čumily: "Co vy tu chcete? Tady nemáte co koukat! To není pro vás!" Na hranicích okresu si odplivl sázavský četník Rousek: "Fuj loty! Člověče, já ti řeknu, raději bych se neviděl. Hergot, kdybych tak na toho Oplatku mohl být sám, chlap proti chlapovi!"